

Patrzący na księżyc

Prawie pełnia. Patrzysz na nią
wychylona spod daszka, mówisz –
księżyc jest mężczyzną, rządzi wodami na ziemi,
sokami w naszych ciałach, moim i twoim – a ja
widzę w nim boginię, która sprawia, że iskrzy śnieg,
i z długich cieni układa nasze dziwne sny...
Wspaniała kąpiel – wzdychasz – w balii z płatkami róży...
Wytworna dama – wzdycham – w ciasnej kuchni...
Tacy z nas namiętni obserwatorzy, wzruszamy się, ale nie
rozumiemy. Albo dzieci, które się zgubiły
w załamany świat księżyca.

z tomu *Jtrūkios mėnesienos* (*Załamane światło księżyca*, 2018)

Do domu

Nie obiecywała nieśmiertelności, obiecywała
długie, pełne przygód życie, jakby film
migoczący na siatkówce oka, choćby tylko z 25 kadrów –
czułą i niedostrzegalną niewolę, ślepią
ścianę marzeń, którą – wiedziałem – wcześniej
czy później przebiję taran pytań i skrupułów.
Łódź z migrantami czekała na libijskiej plaży, miałem
wykupione miejsce – uczestnik wojny
albo przestępca (kto by to teraz rozwikłał?). Dom,
który może wciąż na mnie czeka – na ile jest prawdziwy,
na ile uchwytny? A my? Na ile prawdziwi, na ile uchwytni
pozostaliśmy?

Fale będą mnie kołysać, jak kołysały,
nie dbając o to, czy jestem rzeczywisty, czy w ogóle jestem.
Tylko pies mógłby to rozstrzygnąć,
jeśli gdzieś jeszcze istnieje jakiś pies.

z tomu *Korijantys veidrodžiai* (*Stare lustro*, 2021)

Jeziorko

Rudawe światło – jak skały dookoła jeziora.
Z jednej patrzyłem na wodę,
czystą, prawie niewidoczną –
skały nie odbijały się, lecz opadły na dno
i kołysały tam bez zmarszczki na powierzchni.
I żadnego życia w tej przezroczystości,
małej rybki ani robaczka – zupełna pustka
i uczucie, jakbym patrzył wstecz na siebie...

Lecz uczucie nie było miłe. Wiedziałem, że to iluzja –
omam, który naśmiewa się ze mnie –
w istocie jezioro jest mętne, brudne, pełne zmutowanych stworzeń,
może w ogóle nie mieć twardego dna,
tylko muł, i kto wie, co się w nim lęgnie.
Nawet jeśli nie oprę się pokusie,
za obiema wizjami jest ten sam szary dzień.

z tomu *Korijantys veidrodzīai* (*Stare lustra*, 2021)

Jedząca banana

Bierze do buzi i delikatnie ścisza ustami,
potem, jakby się ocknęła ze snu, wbija ostre ząbki
w miękki owoc, odgryza końcówkę, delektuje się, połyka,
to rodzaj rytuału, dlatego robi to z przejściem,
słodycz owocu urzeka jej podniebienie i język,
zastanawia się: co jeszcze? Podróż – okręty, pociągi,
łapanie okazji, ciepłe źródła, plantacje,
nieznajomi mężczyźni mówiący w niezrozumiałym
narzeczcu...? Tylko banan,
niestety, został już zjedzony...

z tomu *Korijantys veidrodzīai* (*Stare lustra*, 2021)

Fotograf i dziewczyna

Na fotościance ze sklejki wytworny strój dla królowej,
ładnie namalowany, może skopiowany z Velasqueza –
która dziewczyna, która kobieta by go nie pragnęła? –
brokatowa suknia do ziemi, ręce lekko na boki,
wokół szyi dmuchawiec białych koronek,
otwór na twarz, nad nim namalowana korona
z wgłębieniami na rubiny i brylanty...
Która dziewczyna, która kobieta by jej nie pragnęła?
Niskie mogą wejść na stołeczek. Idzie,
jest w głębi serca królową, och, może tylko piękności, rozpoznała się
i użyzca sukni swej twarzy, w zamian otrzyma iluzję.
Przyfruwają, świergocząc, kolorowe ptaszki,
niosą w dzióbkach szmaragdy, rubiny, brylanty,
inkrustują koronę, która zaczyna ciążyć,
chciałaby ją poprawić, lecz ręce sztywno spoczywają
na wysokości bioder. Ptak siada na koronie,
obejmuje ją skrzydłem, poprawia i odlatuje. Wreszcie
może zaterkotać aparat – połyka całą serię królewien
i po chwili
wypluwa nadzieję na prawdziwy obraz,
pragnienie, głód, żądzę tego fotografa,
żeby uwolnić ją z więzów farby i sklejki,
połączyć rzeczywistości, scalić iluzję.

z tomu *Korijantys veidrodzīai* (Stare lustra, 2021)

Apologia świętego Hieronima

Lew i czaszka. Słońce i piach.

To, co zbędne, uchodzi z jaźni, wyparowuje, wsiąka
w pustynię Antiochii, ciało schnie, dusza staje się jaśniejsza,
umysł – jak brzytwa, coś z tego osiada w literach, które będą czekać
na inne oczy, na światło w nich, iskrę, na narodziny nowych wyobrażeń,
sensów, znaczeń. Po czterdziestu dniach

Mojżesz schodzi z góry Synaj z kamiennymi tablicami.

Ludzie, którzy szli przez pustynię za wężem niesionym
jak chorągiew, poczuli się opuszczeni i poprosili Aarona,
żeby uczynił im z zausznic i wisiorów wizerunek boga,
a on odlał złotego byka, symbol stary i powszechny
w tych stronach, ze słońcem między rogami,
który porwał Europę na Kretę i może w dalekiej przyszłości
będzie stał potulnie w stajence....

(Nie, nie wspomnimy tu o Pażyfae ani o ryczącej miedzi).

Dlatego Hieronim daje Mojżeszowi rogi, zaprasza go
do miłej, zgodnej, osiadłej cywilizacji, do prawa cywilnego,
cienistego gąszczu winnic i gajów oliwnych. Lecz nie,
Mojżesz kruszy symbol swoimi tablicami, tablice również rozbijają się
o symbol – będzie musiał wrócić na Synaj. Nie zapanuje pokój,
krew łać się będzie przez tysiąclecia. Odurzeni nią i złotem,
będziemy szerzyć wieści o tym, czego nie znamy. Bogowie
zrzucą rogi jak jelenie, a potem wyhodują nowe, gdy będą
potrzebne, przechodniom, gotowym oddać
krótkie życie za obiecaną wieczność.

Fałszywi prorocy wszystko sumiennie nam wyjaśnią.

A błędy w tłumaczeniu będziemy robić nadal, my – dziesiątnicy.

W niszy katedry Mojżeszowi znowu wyrzynają się różki.

z tomu *Korijantys veidrodźiai* (*Stare lustra*, 2021)